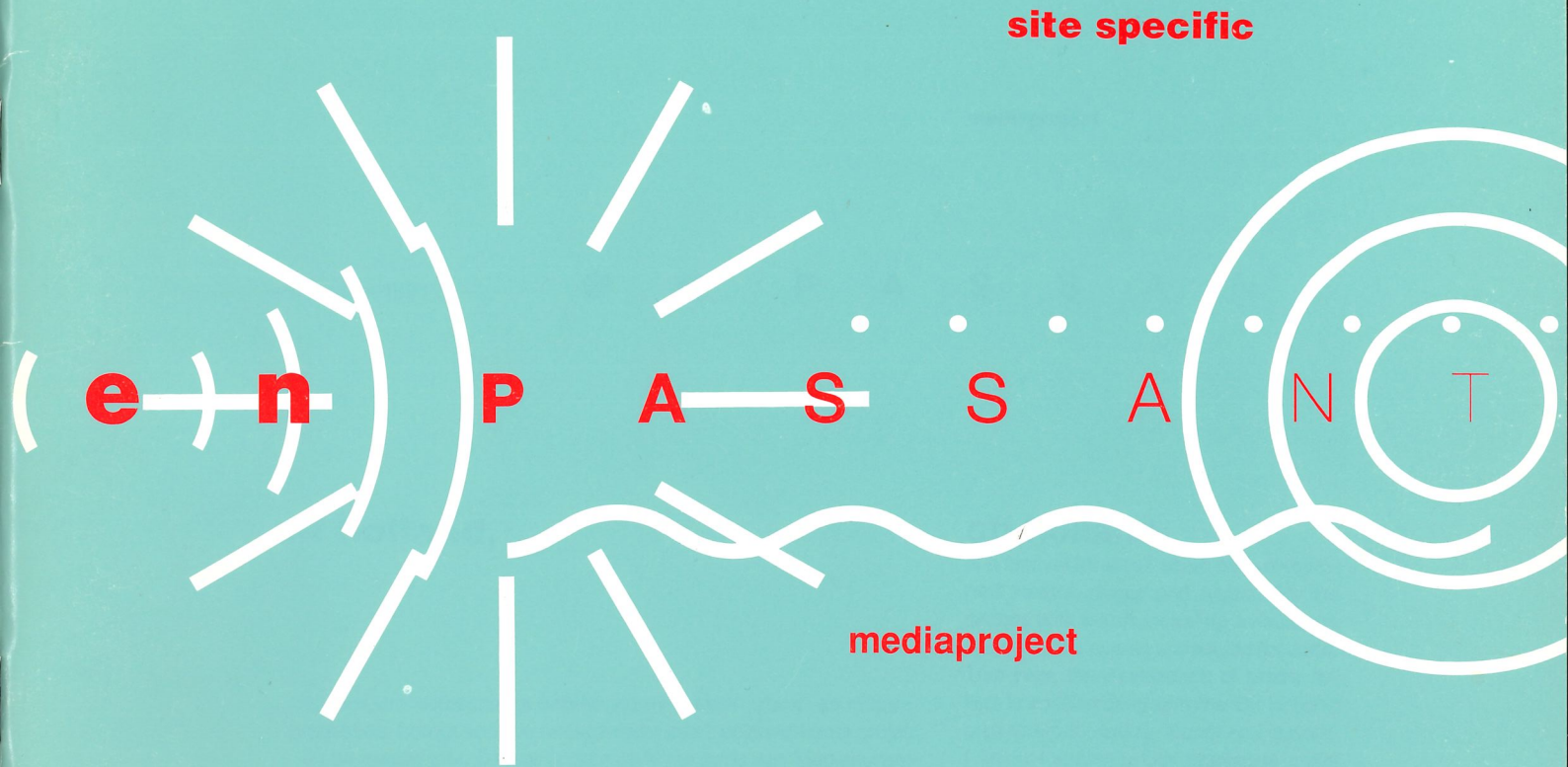

site specific

mediaproject

amsterdam 1990

site specific

mediaproject

amsterdam 1990

e n p a s s a n t

off holland,

initiator van kleinschalige onbeteugelde theater-, dans- en muziekproducties, brengt voor de tweede maal een beeldend kunst project in de maand juni. Dit jaar is door de Vereniging van Mediakunstenaars in samenwerking met Off Holland het project 'Kunst en Passant' ontstaan. Deze catalogus geeft een impressie van video-, film- en geluidsprojecten. Kunst en passant vormt een onverwachte aanvulling op het alledaagse straatbeeld.

off holland

is a festival for small-scale but unrestrained theatre, dance and music. For the second time we are including a visual arts project in the events scheduled for June. This year, the Association of Media Artists is collaborating with the Off Holland organizers to realize 'Kunst en Passant' ('Art in Passing'). Our catalogue gives some impression of the various video, film and sound projects. 'Kunst en Passant' provides an unexpected complement to everyday life on the streets.

vreemde labels op bekend terrein strange labels on familiar territory

Tineke Reijnders 4

graffiti music

Cas de Marez 10

telecom

Horst Rickels 12

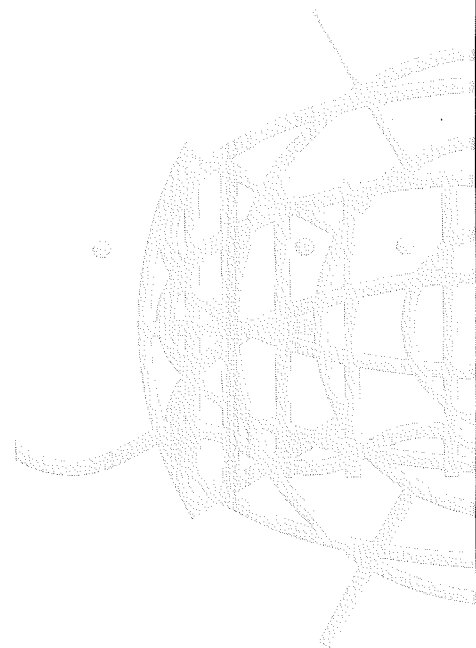
e n

head lines news

Raúl Marroquin en Rob Huisman 14

het gewicht van het beeld the weight of the image

Adriaan Nette 18

testbeeld 1-6 of spirits in the material world

Peter Baren 22

the word

Michal Shabtay 26

P A S S A N T

Willem de Ridder 30

introduceert medische doorbraak introduces medical breakthrough

vreemde labels

4

strange labels on familiar territory

A city is like a spouse - both exciting and dull, imperturbable and capricious, a mighty monolith yet as fleeting as a cloud of sand.

The city belongs to the masses which makes it large and complicated. But it is also in constant discussion with each individual person. Whether it is Paris, Berlin, Sydney or Amsterdam, the urban environment impinges from all sides and on every different level. Hence a city contains many dialogues; quiet, noisy even rancorous conversations that resonate simultaneously. The more static the speaker, the more peaceful the tone. For instance, buildings that have existed for

op bekend terrein

Een stad is als een partner - tegelijk opwindend en saai, onverstoorbaar en onberekenbaar, enerzijds een monoliet en aan de andere kant zo dun als opwaaiend zand.

De stad is bestemd voor de massa en dus groot en ingewikkeld. Maar de stad is ook voortdurend in discussie met het individu. Of het nu in Parijs, Berlijn, Sydney of Amsterdam is, wie voelt zich niet door de stedelijke omgeving aangesproken en dat van alle kanten en op verschillende niveaus? Want een stad voert vele dialogen. Door elkaar klinken zachte, harde en ook snerpande gesprekken. Hoe statischer de spreker, des te rustiger de toon. Zo geven bijvoorbeeld de gebouwen, waarvan vele er al eeuwen staan, uiting aan een ingetogen retoriek. Door de wisselende expressiviteit van de architectuur ontstaat een harmonieuze samenklank, die afhankelijk van de stijl en van atmosferische omstandigheden sprankelend dan wel brommerig kan zijn, maar onveranderlijk het basisgeluid vormt. Schril steekt tegenover deze bedaarde aanwezigheid het verkeer af, fel en beweeglijk als het is. Vooral wat zich gemotoriseerd voortbeweegt, levert met zijn brutale luidruchtigheid een nerveuze en bij wijlen onverdragelijke monoloog. Tussen het mobiele element van het

many hundreds of years give rise to a modest rhetoric. The varying expressiveness of architecture creates a harmonious consonance which, depending on the style and environment, can be scintillating or sonorous yet invariably forms the basic background sound. This serene presence stands out in sharp contrast with the loud bustle of the surrounding traffic. The brazen clamour of the internal combustion engine delivers a nervous, even unbearable monologue. And located between the mobile element of the traffic and the buildings' fixed poise is a third level: the littered chaos of messages. Traffic lights, hoardings, posters, neon, slogans, corporate logos, electronic notices - they take on many forms, cover the most diverse terrain and are all simultaneously screeching for attention. It is here that the city reveals its true face. Every imaginable communication strategy has been deployed to stimulate, assault, manipulate and seduce the awareness of the city-dweller. Some hoardings stay put for generations; posters come and go but the longer the message stays, the better chance it has of leaving a lasting impression.

verkeer en het stabiele van de gebouwen, bevindt zich als derde niveau het chaotisch strooisel van boodschappen. Verkeerslichten, borden, affiches, neonreclames, slogans, bedrijfslogo's, elektronische berichten - ze hebben vele vormen, bestrijken de meest uiteenlopende terreinen, maar schreeuwen gelijkelijk om de aandacht. Hiermee toont de stad zijn ware stadsgezicht. Door middel van allerlei communicatiestrategieën wordt de opmerkzaamheid van de stedeling geprikkeld, besprongen, bespeeld, verleid. Sommige borden blijven een generatielang staan; affiches zijn er altijd maar tijdelijk, maar steeds wijder verbreid echter wordt de mededeling met een tijdsverloop. Het is niet vreemd dat een kunstenaar, voor wie immers de visuele overdracht per definitie een obsessie is, geboeid raakt door deze hoorn van communicatieve overvloed. Het is nog minder vreemd dat juist de kunstenaar die gebruik maakt van zich-in-de-tijd-afspelende middelen (de stem, een muziekinstrument, video of geluidsband) belangstelt in het stedelijk milieu met zijn intrigerende ritmes. Je verbinden aan het stadsleven is bovendien een manier om de kunst te vrijwaren van het sublieme en het elitaire.

Zo is de stad met zijn lawaaierige drukte en visuele overvloed (en niet het museum of theater) de geliefde kunstbehuizing voor **Cas de Marez, Michal Shabtay, Peter Baren, Adriaan Nette, Horst Rickels, Raúl Marroquin / Rob Huisman en Willem de Ridder**. De bijdragen van deze kunstenaars voegen zich haast vanzelfsprekend in het stedelijk milieu. Enerzijds omdat ze werken met de media die dat milieu kenmerken, de lichtkrant, het elektronisch informatiebord, palen met tekstpaneel. Anderzijds omdat ze er bij wijze van spreken clandestien in weten mee te draaien. Hoewel onnadrukkelijk aanwe-

It is hardly surprising that artists (for whom the visual metaphor is per se an obsession) are fascinated by this cornucopia of communication. It is even less surprising that those artists who work with the time-based media (such as the voice, musical instruments, video or audio) should be particularly intrigued by the urban environment and its enticing rhythms. What is more, immersing yourself in city life is a sure-fire way of safeguarding art from the exalted and elitist.

Hence it is the tumult and visual abundance of the city rather than the museum or theatre that constitutes the favourite location of such artists as **Cas de Marez, Michal Shabtay, Peter Baren, Adriaan Nette, Horst Rickels, Raúl Marroquin / Rob Huisman and Willem de Ridder**. These artists' works effortlessly blend into the urban environment. On the one hand this is due to the fact that they use the city's media: the illuminated news trailer, the electronic information board, poles with panels of text. On the other hand it is because they function on what is virtually a clandestine level. Although their presence is unobtrusive, **Cas de Marez'** sound graffiti is clearly intended to appeal to our senses and subsequently our feelings, our critical faculties and our imagination. And at that point we're talking about art.

zig, is de geluidsgrafitti van **Cas de Marez** overigens wel degelijk bedoeld als een beroep op onze zintuigen. En vervolgens op onze gevoelens, ons kritisch vermogen, onze fantasie. Want dan hebben we het over kunst.

Het zou heel goed kunnen dat de vraag 'waarom is het kunst' zich met 'En Passant' vaker dan anders voordoet. Niet eens zozeer omdat nu een publiek wordt aangesproken dat minder ervaren is in het beschouwen van kunst. Wanneer de kunstenaar zijn werk opzettelijk assimileert aan bestaande structuren en het om zo te zeggen van een schutkleur voorziet, wordt men pas in tweede instantie gewaar dat er iets merkwaardigs in het spel is en ziet men zich overwacht voor vragen geplaagd.

Steeds weer blijkt dat een flinke mate aan vanzelfsprekendheid vereist is, wil de kunst een min of meer vloeiende toegang tot de zintuigen krijgen. Door iets te presenteren dat ons in grote lijnen bekend voorkomt geeft de kunstenaar aanleiding tot een primair, haast onbewust herkennen. Maar dan komt onherroepelijk het moment waarop van het vanzelfsprekende wordt afgeweken. Dan slaat wat bekend en gewoon is, om in iets dat vreemd, ongerijmd, verrassend, meeslepend, of intiem kan zijn. Dan voelt men zich even buiten de dagelijkse routine getild en uitgedaagd tot een aangescherpte sensitiviteit.

Wat **Willem de Ridder** aan activiteit ontplooit past ogenschijnlijk volmaakt in de hulpverlening. Een wachtkamer en twee assisterende zusters vormen geen reden tot argwaan; voeg bij het karakter van 'En Passant' nog **De Ridders** eigen imago en de hulpvrager kan er zeker van zijn dat hij, los van de hulp, vrager blijft.

Ook de mensen die het metrostation Weesperplein via de Spinozastraat verlaten worden, geconfronteerd met stemgeluiden van onduidelijke herkomst, in het onzekere gebracht. **Cas**

It is quite possible that the question 'why is it art?' will crop up more frequently in relation to 'En Passant' than one would normally expect but not for the obvious reason that it involves an audience with less viewing experience. When the artist deliberately assimilates his work within existing structures and (metaphorically at least) provides it with a camouflage, the fact that something extraordinary is happening may be initially overlooked; the observer is often caught off guard. It seems that a fair measure of the selfevident is needed for the art work to gain easy access to the senses. By presenting something that is broadly familiar, the artist is invoking a sense of fundamental, almost unconscious recognition. But inevitably there comes a moment of passing beyond the obvious so that what seems familiar or ordinary is turned into that which is strange, absurd, surprising, compelling or intimate. And it is here that one finds oneself transcending everyday reality and entering a state of heightened sensitivity.

Willem de Ridder takes us for our consultation to a perfectly normal waiting room complete with two assistants in attendance. But add the **De Ridder** touch to the 'En Passant' symbol and it becomes all too clear that irrespective of any help provided, we are still left doubtful and enquiring.

de Marez laat de bevreemding daarover parallel lopen met de ter plekke volop aanwezige (visuele) graffiti.

Horst Rickels' productie is intrigerend en ronduit verrassend voor wie ermee in aanraking komt. Vier orgelpijpspelers, verdeckt opgesteld boven in het hoofdpstkantoor, reageren op het aantal wachtenden die zij via spiegels beneden voor de loketten zien staan.

De meeste werken in de 'En Passant' serie functioneren echter volop openbaar. **Michal Shabtay's** bespeling van een elektronisch bord is weliswaar poëtisch en heeft alles met de geschiedenis van de kunst te maken, maar wordt niettemin verstoond aan een gevel op het Leidseplein. **Shabtay** benut de drie kleuren van het bord voor het oproepen van landschappelijke associaties.

Raúl Marroquin en **Rob Huisman** gebruiken de lichtkrant, een achterhaalde noviteit uit de jaren vijftig, voor het doorgeven van, onder andere, oud nieuws. Door de functie van het medium (het laatste nieuws) op zijn kop te zetten, zal het duo menig een zich het hoofd laten breken op de betrekkelijkheid van zowel het temporele medium als het tijdelijke van nieuws.

Wie **Adriaan Nette's** bijdrage voorbij ziet gaan, draait zich vast en zeker nog enkele malen om. Zijn reuzefoto's appeleren aan zoiets als politieke propaganda of protest, maar gezien het gemis aan aanknopingspunten lokken ze vooral bevreemding uit.

Met de titel vat **Peter Baren** een belangrijke eigenschap van de kunst samen, namelijk het vermogen om het stoffelijke om te zetten in iets dat (geestelijke) betekenis heeft. **Baren** heeft aan het reeds rijk van attributen voorziene Mr. Visserplein een indrukkende reeks 'text-twisters' toegevoegd. Woorden van een grote reflectieve kracht draaien aan hoge palen rond in de wind.

Those passengers who leave the Weesperplein metro station by the Spinozastraat exit may well be confused by their confrontation with the sound of a voice of uncertain origin. **Cas de Marez** parallels this sense of the singular with the locations's superabundance of (visual) graffiti.

Horst Rickels' works are guaranteed to intrigue and amaze all those who encounter them. Four organ pipe players are concealed above Amsterdam's Central Post Office. Using a system of mirrors they react to the people waiting to be served below.

Most of the works in the 'En Passant' series have an abundantly public function. **Michal Shabtay's** manipulation of an electronic board is poetic, has obvious links with art history but is nonetheless shown on a hoarding in the hebbub of the Leidseplein. Shabtay employs the board's three available colours to evoke a sense of landscape.

Raúl Marroquin and **Rob Huisman** use an illuminated trailer (a 1950s novelty item) to communicate the news, old and new. By turning the medium's function (the latest news) on its head, this duo are certain to cause considerable puzzlement about the relativity of both the temporal medium and the transience of news.

All those who encounter **Adriaan Nette's** work are bound to do more than just

Sommige hebben onderlinge samenhang, andere zwengelen zelfstandig het denken aan.

Kunstenaarsbijdragen in de stedelijke omgeving worden, wanneer ze zijn gemaakt voor een bepaalde plek, 'site-specific' genoemd. In dit evenement zijn de werken minder in ruimtelijke zin aan een plaats gebonden, ze hebben hun plek aan het bonte media-firmament. Om die reden zou de term 'message-specific' toepasselijker zijn. De werken die voor 'En Passant' zijn gemaakt beïnvloeden de boodschap, ontregelen de ontvangst en sturen deze vervolgens in een onvermoede richting. Zo krijgen - het is van tijdelijke duur - de fabels van de grote stad een spirituele wending.'

a double take. His giant photographs are reminiscent of political propaganda or protest but the lack of clues ultimately induces a state of discomfort.

Peter Baren's title 'The Spirit in the Material World' neatly sums up an important aspect of art: the capacity to turn the material into something that has (spiritual) significance. **Baren** has lined up an impressive series of 'text-twisters' on a traffic island in the Mr. Visserplein which already has a rich variety of symbols. Words containing which already has a rich variety of symbols. Words containing an intense reflective power rotate in the wind. Some relate to each other, others give independent food for thought.

When they are destined for a particular place, artists' environmental works are described as being 'site-specific'. In terms of 'En Passant', they are not so much linked to a location in a strictly spatial sense, rather they have taken up their positions in the rich firmament of the media. For this reason, it would be more appropriate to use the term 'message-specific'. The works that have been made for this event, influence the message, dislocate the reception and transmit all this in a new and unthought-of direction. In this way and for a short time at least, the fable of the big city takes on a spiritual aspect.

**metrohalte Weesperplein
voetgangerstunnel
uitgang Spinozastraat**

cas de marez

graffiti music

graffiti music

Cas de Marez studeerde klassieke zang aan het conservatorium te Hilversum, klassiek ballet en moderne dans o.a. aan 'The London School of Contemporary Dance' en bij de Japanse danser Min Tanaka.

Zij zong jazz en geïmproviseerde muziek bij diverse groepen en projecten en zocht daarbij vooral naar geïmproviseerde muziek waarbij de structuur en de instrumentatie klankkleuren en sfeer van de verschillende delen van te voren gezamenlijk is gecomponeerd. Deze vaak theatrale concertpresentaties vonden o.a. plaats in samenwerking met slagwerkgroep Paleis van Boem in 'Cas in het Paleis' (1986), en met Horst Rickels in Zenith (Shaffy 1988).

Onlangs was zij met een stemcompositie te beluisteren op de 06- lijn van de Geluidsgalerie.

Tegenwoordig gaat zij in haar stemperformances niet alleen een relatie aan met de ruimte of objecten, maar ook met het publiek.

**Weesperplein metro station
pedestrian underpass
Spinozastraat exit**

Cas de Marez studied singing at the music school in Hilversum and classical ballet and modern dance at The London School of Contemporary Dance and with the Japanese dancer Min Tanaka. She has sung jazz and improvised music with various groups but prefers to work on improvisations in such a way that the structure, instrumentation, timbre and atmosphere of the various sections are jointly composed in advance. These frequently theatrical performances include collaborative works such as 'Cas in het Paleis' (1986) with the Paleis van Boem percussion group and 'Zenith' which she realized with Horst Rickels for the Shaffy Theatre in 1988.

One of her vocal compositions was recently featured in a sound gallery that existed solely as a telephone service. Cas de Marez' current voice performances increasing relate not only to the space or objects and but also to the public she encounters.

**Hoofdkantoor P.T.T.
Nieuwezijds Voorburgwal 182**

horst rickels

telecom

telecom

Uitvoerenden **Joop van Brakel, Radboud Houtman, Timo van der Wielen, Herriëtte van Reesema**

Geboren 1947 in Westerstede (BRD). Rickels volgde van 1966 tot 1970 een opleiding als pianobouwer en technicus in Braunschweig en Berlijn. Van 1970 tot 1972 studeerde hij compositie voor film aan de Hochschule für Bildende Künsten in Kassel en elektronische compositie aan de Koninklijke Conservatorium in Den Haag (1972-1974).

De concerten en installaties van Horst Rickels liggen op het grensgebied tussen muziek en beeldende kunst. Zijn projecten vinden plaats op festivals, in musea, galleries en concertzalen of via de radio. Het werk van Horst Rickels was o.a. te horen en te zien: WFMU Broadcasting, New York 1987; Theatra Mandala, Krakow 1988; Galerie Stodala, Warszawa 1988; Ars Electronica, Linz 1988; New Music America Festival 1988; So und So und So Festival, Amsterdam 1988; Museum Morsbroich, Leverkusen 1988; Gemeentemuseum Den Haag, 1989; Stedelijk Museum Amsterdam 1990.

Horst Rickels was born in Westerstede (West Germany) in 1947. He trained to be a piano-builder in Braunschweig and Berlin (1966-1970) and subsequently studied film music at the Hochschule für Bildende Künsten in Kassel (1970-1972) and electronic composition at the Koninklijke Conservatorium in The Hague (1972-1974).

Horst Rickels' concerts and installations emphasize the boundaries that exist between music and the visual arts. His projects take place in festivals, museums, galleries, concert halls and on the radio. Rickels' work has been featured at venues such as: WFMU Broadcasting, New York 1987; Theatra Mandala, Cracow 1988; Galerie Stodala, Warsaw 1988; Ars Electronica, Linz 1988; New Music America festival 1988; So und So und So Festival, Amsterdam 1988; Museum Morsbroich, Leverkusen 1988; Gemeentemuseum, The Hague, 1989; Stedelijk Museum Amsterdam 1990.

**the Central Post Office
Nieuwezijds Voorburgwal 182**

IEELAND 1	IEDERLAND 2	RTU-VERENIGD
EUROSPORT	KIJK REGELMATIG NAAR DIT KANAAL VOOR INFORMATIE OVER KABELRADIO EN KABEL TELEVISIE	BRT 2
ARD 1		

22 juni
Rembrandtplein

Shaffytheater balie
Keizersgracht 324

rob huisman 1948

raúl marroquin 1948

head lines news

Marroquin woont sinds 1971 in Nederland. Hij volgde een studie op de experimentele afdeling van de Jan van Eyck Academie (1971-1974). Naast zijn meer formele werken heeft Marroquin diverse onafhankelijke radio- en televisieproducties gemaakt en geëxperimenteerd met telecommunicatie. Hij wordt tegenwoordig beschouwd als een van de pioniers op het terrein van de videokunst.

Marroquin heeft gedoceerd en workshops gegeven over beeldende kunst, visuele media en communicatie op verschillende academies en universiteiten en Europa en Amerika.

Rob Huisman is socioloog en werkte bij de Appel (1975). Voor de Culturele Raad Zuid-Holland realiseerde hij het eerste kabelprogramma over videokunst, Golfbreker (1983).

Sinds 1987 is Huisman directeur van de Bond van Nederlandse Ontwerpers.

22 June
Rembrandtplein

the entrance to the Shaffytheater
Keizersgracht 324

head lines news

Raúl Marroquin (1948) has lived in the Netherlands since 1971. He attended the experimental department of the Jan van Eyck Academie (Maastricht) from 1971 until 1974. Alongside an oeuvre of more formal works, Marroquin has realized a number of independent radio and TV productions and has researched the artistic potential of telecommunications. He is also recognized as being one of the pioneers of video art. Marroquin has taught and given workshops on art, the visual media and communications at art schools and universities throughout Europe and America.

Rob Huisman is a sociologist and has worked at the De Appel Foundation in Amsterdam (1975). He produced 'Golfbreker', the first cable TV program about video art, for the Cultural Council of South Holland. Since 1987, he has been the director of the Union of Dutch Designers.

LUBBERS

BELOOFT

MANDELA

HANDHAVING

SANCTIES. ZAL HIJ DEZE

BELOFTE OOK NAKOMEN?

'HEADLINE NEWS'

ROB HUISMAN

RAUL MARROQUIN

18 6 1990

DE DANCER

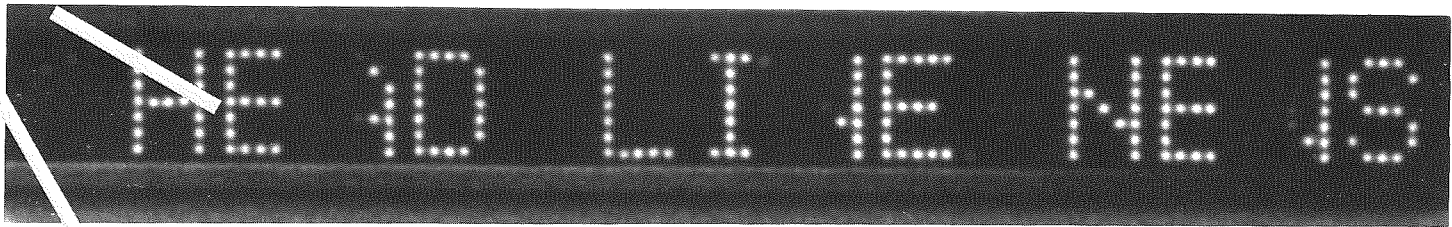
**Centrale Bibliotheek
Prinsengracht 587**

**kijkkasten Hema
Nicolaasstraat**

rob huisman

raúl marroquin

17

**the Central Library
Prinsengracht 587**

**the Hema show-cases
Nicolaasstraat**

**diverse lokaties in de
Amsterdamse binnenstad
start vanaf Stadsschouwburg
Leidseplein**

adriaan nette

het gewicht van het beeld

Adriaan Nette werd geboren in 1950 te Sliedrecht. Nette volgde een opleiding aan de Vrije Academie voor Beeldende Kunsten (grafiek, schilderen, object / project en video) te Den Haag en aan de kunstacademie in New York (afdeling schilderen en grafiek). Nette is actief in diverse kunstdisciplines: grafiek, videooprodukties en ruimtelijke installaties. Tevens gebruikt hij de overgangsgebieden van deze media zoals affiches of schilderijen in de ruimtelijke installaties. Hierbij ligt zijn uitgangspunt wel in de beeldende kunst.

In 1979 ontstond zijn eerste 'verblijfsruimte'. Sindsdien heeft Nette zo'n 58 verschillende verblijfsruimten gemaakt. Over deze, meestal in tentoonstellingsvorm gepresenteerde werken zegt de maker: 'Een kenmerk van het leven- maar ook van de kunst- is de ervaring van ruimte in de tijd. De ruimte wordt tastbaar gemaakt door het verblijf'.

**various locations throughout
the inner city of Amsterdam
beginning at the Stadsschouwburg Theatre
on the Leidseplein**

the weight of the image

Adriaan Nette was born in Sliedrecht in 1950. He studied graphics, painting, object/project and video at the Vrije Academie in The Hague and attended the painting and graphics department of a New York art school. Nette works with various art disciplines including graphics, video and installations. He also exploits the transitional areas between these media and, for example, includes posters or paintings in his installations thus maintaining a fundamental link with the fine arts.

Adriaan Nette created his first 'residing space' in 1979. Since then, he has realized 58 of these spaces which are generally presented in the form of an exhibition. He describes them as follows:

'One aspect of both life and art is the experiencing of space in terms of time. Space is made palpable by the action of residing'.

adriaan nette

spirits in the material world

Geboren in 1954 te Haarlem. Peter Baren volgde zijn opleiding aan de Rijksacademie van Beeldende Kunsten te Amsterdam. Sinds 1980 noemt hij zijn ondernemingen Exploitation Performances: zijn het resultaat van tijdelijke exploraties. Deze Performances waren o.a. te zien tijdens Perfo 1 en 3 te Rotterdam, National Review Of Live Art (1986) te Nottingham, De Fabriek (1987) en de Shedhalle te Zürich (1989). Hij werkte o.a. samen met musicus / acteur / beeldend kunstenaar Peter Zegveld, de dichter / performer Koos Dalstra en de danseres Truus Bronkhorst.

In 1987 was hij deelnemer aan de internationale tentoonstelling Century '87, waar hij Haard (Hier Verzamelt Zich Naamloze Energie), een licht- en geluidsinstallatie op de Munttoren, realiseerde. Peter Baren maakte installaties voor 'the Drop', Engeland 1988 / 89 en tijdens Bezugspunkte 38/88, Steirischer Herbst te Graz, Oostenrijk.

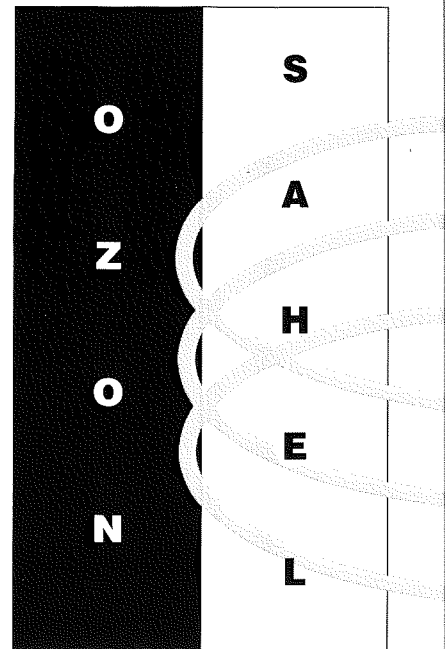
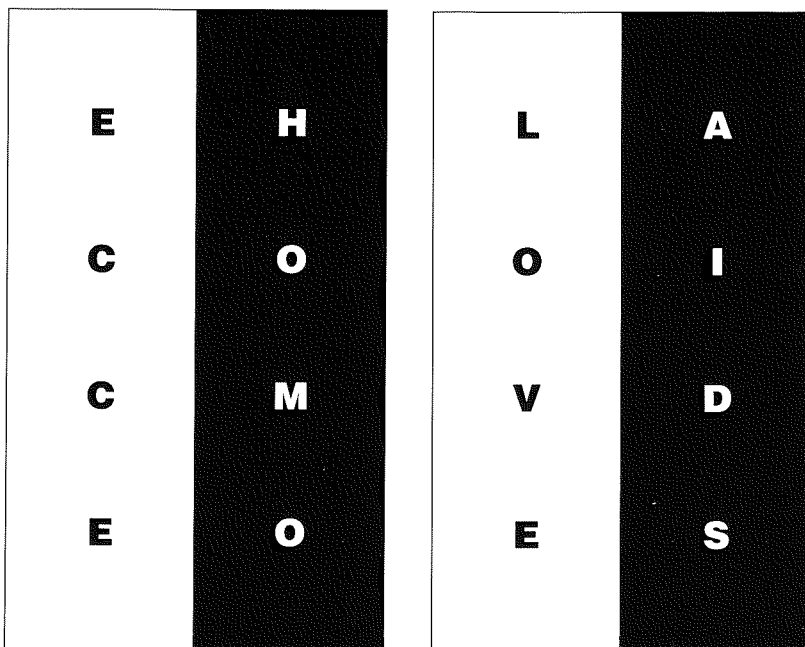
Baren was finalist van de eerste Prix de Rome Beeldende Kunst & Theater in 1989.

spirits in the material world

Peter Baren was born in Haarlem in 1954 and educated at Amsterdam's Rijksacademie van Beeldende Kunsten. Since 1980 he has used the term 'Exploitation Performances', being the result of temporary explorations, to describe his projects which have been featured at events and locations such as Perfo 1 and 3 in Rotterdam, the 1986 National Review of Live Art in Nottingham, De Fabriek (in 1987) in Eindhoven and Shedhalle in Zürich (1989). He has collaborated extensively with the musician/actor / artist Peter Zegveld, the poet / performer Koos Dalstra, the dancer Truus Bronkhorst and others.

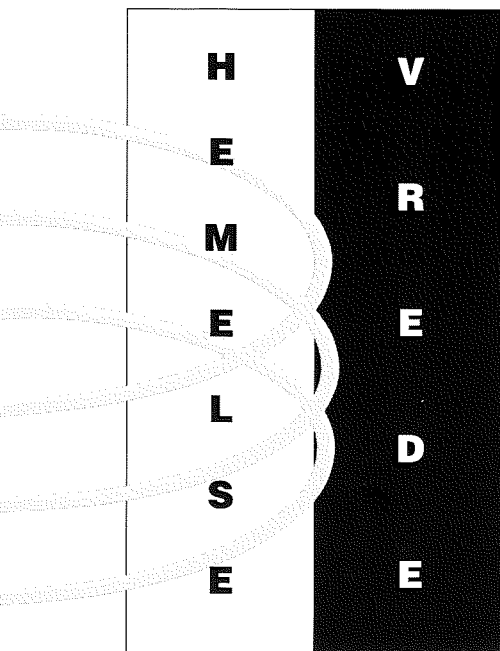
In addition, Baren participated in the international 'Century '87' exhibition that took place in Amsterdam in 1987 and for which he realized 'Hearth (Here Gathers a Nameless Energy)', a sound and light installation made for the city's 'Munt Tower'.

In 1988 and 1989 Peter Baren created special installations for 'The Drop' in England and attended the Bezugspunkte 38 / 88, Steirischer Herbst, Graz (Austria). Baren was also a finalist in the first Prix de Rome for the visual arts and theatre in 1989.

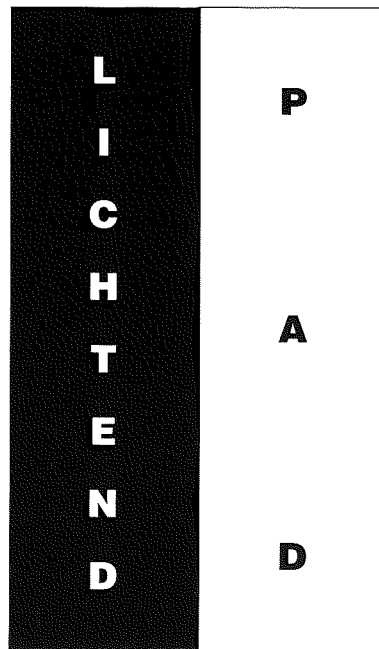

speciale dank aan special thanks to Louis Lousberg, Koos Dalstra

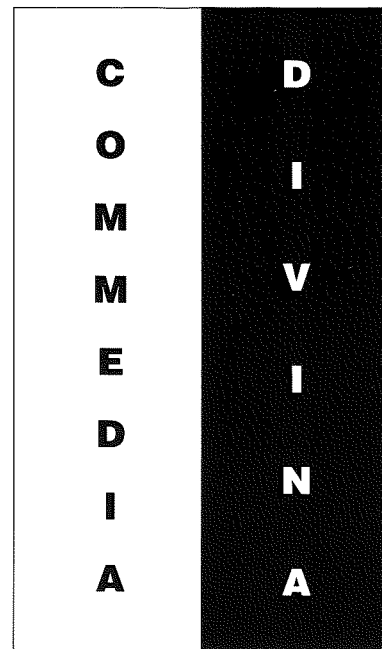
peter baren

heavenly peace

path of shining light

STRUWEEL is een
elefant. Het is 11, heeft
een hoef: 2, 4, 6, 8, 10
in het woud, en hij haar vluchten. Heeft
ze op straweol en bloem een dauwtrinkel
gewoond IPark 1.

HUTEL

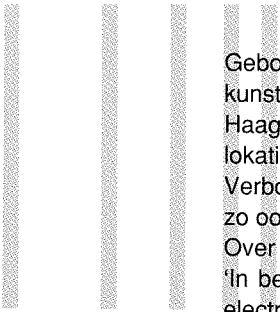
1 ROOP BEVERLY HILLS 2 MEN DON'T LEAVE 3 SHOCKER 4 UNCUT 5 TANGO AND CASANOVA 6 AGENTS 7 INTERNAL AFFAIRS

The Family

Donna
Cicero
17413

the word

the word

Geboren in 1952 in Haifa (Israël). Shabtay studeerde schilderkunst aan de Koninklijke Academie en de Vrije Academie in Den Haag, werkte veel met video en exposeert sinds 1980 op lokaties variërend van het Kijkhuis tot The Manhattan Cable. Verbondenheid met de natuur spreekt steeds uit haar projecten, zo ook voor Kunst en passant.

Over de teksten op het Avtelbord zegt de maakster:

'In between the 'Coca Cola' and 'Skol' advertisements, on a electronic board which continuously promotes different urban products, I intend to place forgotten words of Nature, making use of the three colors of the board, water-blue, earth-red and forest-green. Each word will be defined as in Het Van Dalen woordenboek'. With each word will appear an abstracted descriptive drawing of the subject.

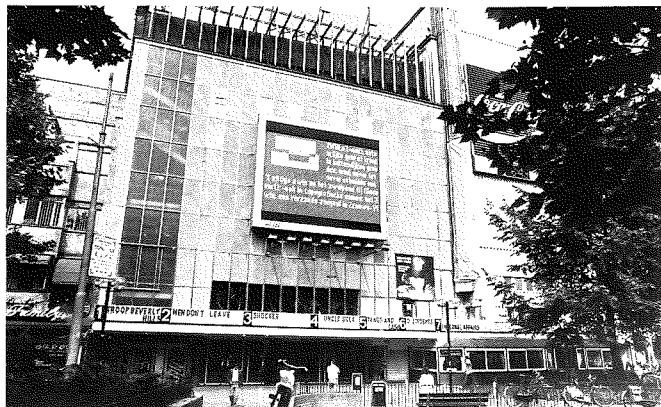
Shabtay was born in Haifa (Israel) in 1952. She studied painting at the Koninklijke and the Vrije Academies in The Hague. She works primarily with video, and since 1980 has exhibited in locations varying from the Kijkhuis (in The Hague) to the Manhattan Cable TV network. Like all her projects, this contribution to 'Kunst en Passant' reflects Michal Shabtay's sense of affinity with nature.

Shabtay describes the texts she has chosen for the Avtel electronic board as follows:

'For this work, I have chosen an electronic board that constantly promotes different urban products and is sandwiched between advertisements for Coca Cola and Skol. I intend to use the board's three colours (water blue, earth red and forest green) to record the forgotten words of nature. Each word will be defined as it appears in the Van Dale dictionary (the Dutch equivalent of the Oxford English Dictionary) and will be accompanied by an abstract and descriptive drawing of its subject-matter.

SLENK, v.(m.) (-en.), l. geul, m.n. in een strand of schor: de oneindigheid der horzen met hun slenken en geulen;-2.(gew.) greppel, slootje;-3.ondiep kom in het hoogveen;-4.pl as, gat in de weg;-5.(geol.) gezonken deel van de aardkorst tussen twee min of meer verticale breukvlakken.

SLENK, CHANNEL gully commonly found in beaches or salt marshes: the infinitude of mud flats with their channels and gullies; 2. trench, small ditch;-3. shallow moorland pond;-4. pool, hole in road;-5. sunken part of earth's crust located between two vertical faults.

STRUWEEL, o.(struwelen),(litt.t.)l.heesterbosje;-2.struikgewas: de nacht week in het woud, en, bij haar vluchten, Heeft ze op struweel en bloem een dauwkristal geweend (Perk).

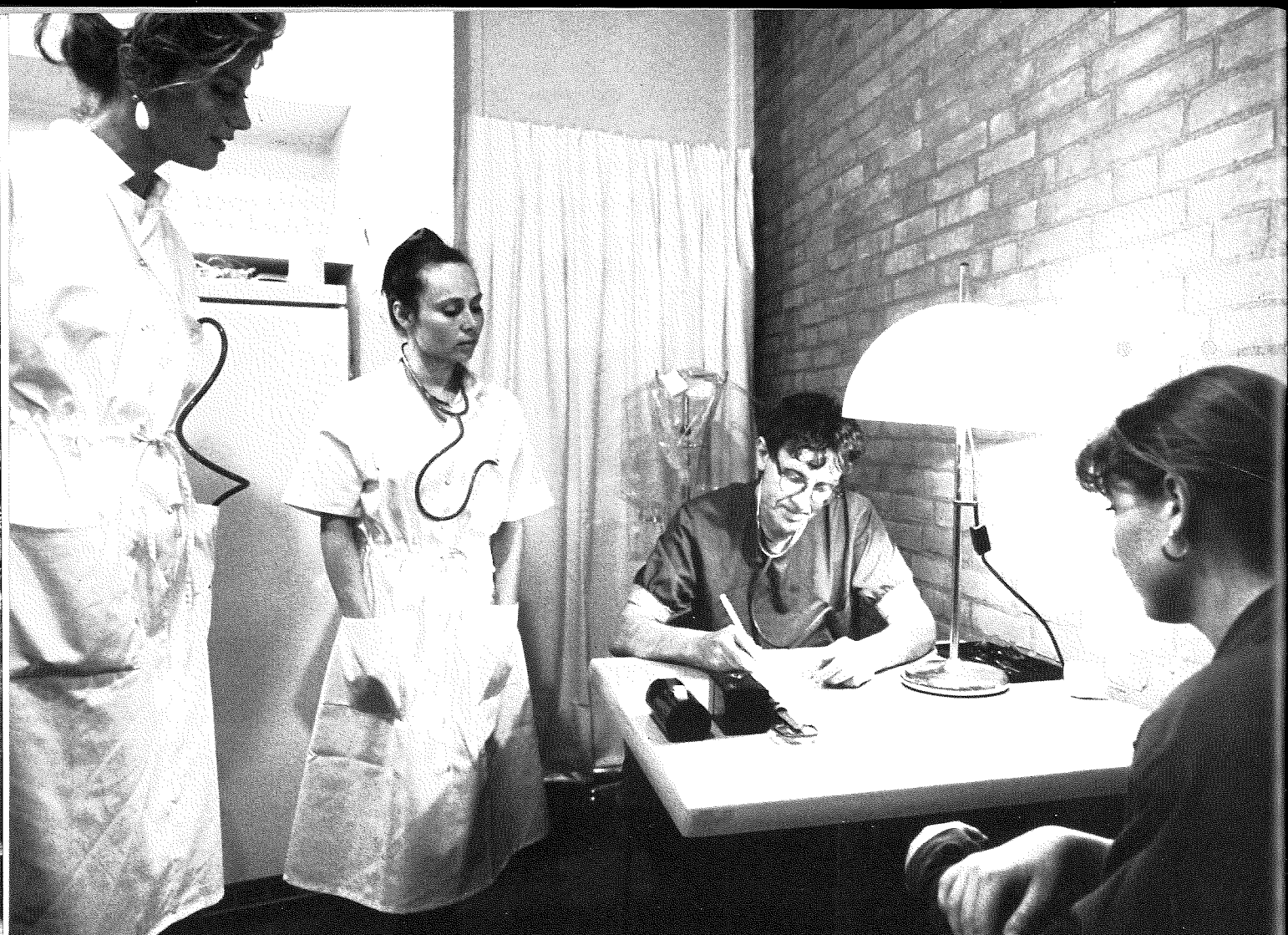
STRUWEEL, THICKET (lit.) brushwood;-2. bushes: 'night forsakes the forest and with her flight leaves her crystal tears on flower and thicket' (Perk)

michal shabtay

ZWIN, o.(-nen), natuurlijke geul of kreek in buitendijkse gronden; wad: oever tot oever scheidde oqs 't ziltige zwin en het zwalpend tij (Gossaert);-ook in topografische namen: het Zwin, een verzande zeegeul in Zeeuws-Vlaanderen.

ZWIN, TIDEWAY natural gully or creek in ground beyond dikes; mud flats: bank to bank we were twain o'er brackish creek and rolling tide (Gossaert);- also in topographical names: the Zwin, a boggy tideway in Zeeland Flanders.

introduceert medische doorbraak

introduces medical breakthrough

De kosten voor de konventionele mediese behandeling van ziekten hebben een dermate hoog niveau bereikt dat de regering bezig is met een rampenplan. Toch ziet het er naar uit dat de kosten alleen maar zullen stijgen en het aantal zieken daardoor niet zal afnemen maar juist toenemen.

Willem de Ridder kondigt een omwenteling in de Nederlandse gezondheidszorg aan, waardoor het voor iedereen mogelijk wordt om zonder veel moeite dokter te worden en zelfs te opereren.

Vanaf maandag 18 juni zal De Ridder dan ook een week lang een proefpraktijk openen tegenover het Stadhuis en wel in de Turfsteeg 4 waar voorlopig alleen 'gezonden' worden toegelaten. Dit om niet al te veel met de wet in konflikt te komen. Spreekuren zijn van maandag t/m vrijdag, 18-22 juni van 9.30-12.00 uur.

Gezonden die nog nooit met een dokter in aanraking zijn gekomen kunnen op deze manier ook eens meemaken wat de gemiddelde patient ervaart. Natuurlijk is niemand echt gezond en zijn er allerlei huis-, tuin- en keukenkwaaltjes waarvoor de gemiddelde mens niet eens naar de dokter gaat, die dan bij een bezoek aan deze tijdelijke praktijk meteen aangepakt kunnen worden.

Het ligt zelfs in de bedoeling om een speciaal 06 opleidingsnummer te openen zodat iedereen in zijn vrije tijd voor dokter kan studeren met frappante reultaten en minimale kosten. Wij verwachten u allen.

Deze catalogus kwam tot stand door Off Holland in samenwerking met de Vereniging voor Mediakunstenaars.

Redactie: Tineke Reijnders, Odette Toeset,
Heiner Holtappels.

Eindredactie: Vereniging voor Mediakunstenaars

Ontwerp: Hester Lenstra, Stefan Silvestri.

Drukwerk: GCA Drukwerk, Amsterdam.

Off Holland wordt georganiseerd door de Stichting voor
Bijzondere Kunstmanifestaties en het VPRO-Festival
en wordt gesponsord door Het Parool.

Testbeeld 1-6 of Spirits In The Material World is
gerealiseerd met financiële steun van de gemeente
Amsterdam (tijdelijke kleinschalige opdracht).

Off Holland
Kleine Gartmanplantsoen 21
1017 RP Amsterdam
020-276566

Vereniging voor Mediakunstenaars
Bloemgracht 121
1016 KK Amsterdam

ISBN 90-9003561-3

met speciale dank aan

Centrale Bibliotheek
Gemeente Amsterdam
Gemeentevervoerbedrijf
Hema filiaal Nicolaasstraat
Luminad b.v.
Mazzo video grootbeeldprojecties b.v.
P.T.T. hoofdkantoor Amsterdam
Shaffytheater
Stadsschouwburg Amsterdam

with special thanks to

the Central Library
Amsterdam City Council
Amsterdam Public Transport
Hema Nicolaasstraat branch
Luminad Ltd.
mazzo Video Projections Ltd.
The Central Post Office, Amsterdam
Shaffytheater
Stadsschouwburg Amsterdam